

מה שאגב לא היה נכון כלל. גולדוויץ, שנולד ב-27 באוגוסט, היה, כמוכן, בן מזל בתולה.

מיאוו מיאוו כמה אצבעות!

על חתולים מרובי אצבעות רגליים (העולם הזה 11.6.86). ממש סיפורי אלף חתול וחתול. מה זה צריך להיות? חתול בעל שש אצבעות בכל רגל, חתול בעל שבע אצבעות לרגל. עוד מעט תספרו על חתול של שמונה אצבעות. אולי בעל חי כזה קיים רק בדמיונו הציורי של בעל החתול, הצייר רויד בוסקוביץ?

התענוג השבועי

על הנאתו של קורא ממדור בעולם הזה. כל שבוע אני נהנה מחדש מדף חדש ואני נהנה במיוחד מנתן וך, שכתבתו עוברת את כל הקשת מעניינית צרופה דרך סרקאזם בוטה ועד כסאה קטלני. ממש תענוג לקרוא אותו. אבל זה, כעצם, לא מפליא. הלא זה אותו נתן וך, אשר כתב באחד משיריו: זוהי השאלה ובמלוא החומרה. האם ברגע זה קריטי צריך לכתוב שיר פוליטי ושמה מוטב להירגע ולכתוב שיר־אהבה. ולשיר אחר הוא נתן את הכותרת דיוקנו של האמן כחתיכת חרא. מאיר בן־שמעון, תל־אביב

גם יפה, גם חכמה

על הדוגמנית הצעירה, הממעיטה בהערכת יפי עצמה (העולם הזה 18.6.86). לרינת אלדר מותר לחשוב על עצמה מה שהיא רוצה. אפילו שהיא לא יפה. ואם היא כננות חושבת כך, אז היא או צנועה מאוד־מאוד או לא מבינה ביופי. אבל אני חושב שהיא לא סתם יפה, אלא יפה מאוד. וזה עוד לא הכל. עד כמה שאני זוכר מכתבה בגליון קודם של העולם הזה (מהפכת הדוגמניות, העולם הזה 11.6.86) רינת אלדר גם לוחמת להגנת זכויותיהן המיקצועיות של הרדוגמניות. ומכיוון שאני מכיר, מתוך ידע אישי (באמ" צעות חברה לשעבר) עד כמה הדוגמניות מנדר צלות, הריני מרשה לעצמי לקבוע, שמי שנלחמת לשיפור תנאיהן, היא גם חכמה. המסקנה: רינת אלדר היא גם יפה וגם חכמה. צבי היילברנר, ירושלים

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות. מישפטיית או טכניות.

שאלה לעניין

בשנה ה־13 למדינה כבר התרגל הישראלי הממוצע ללשונו החדה של דויד בן־גוריון. מה שלא מנע אותו להפתיע מדי פעם מחדש. כפי שדיווח העולם הזה בגליונו שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

בעת סיורו האחרון בקנדה עבר ראשי הממשלה, דויד בן־גוריון, ערים רבות. בכל עיר שבה ביקר, נלקח תחילה לביקור נימוסין בעירייה המקומית. בעיר השלישית בה נסחב בן־גוריון לביקור בעירייה, הוא העיר למלווייו: "מה זה? בכל עיר יש עירייה?"

לא עברי, לא עיקבי

על התעתיק הנכון של שמות ערים ואיזורים (העולם הזה 11.6.86). הרברים שכתב עורך העולם הזה במדור יומן אישי על חותמת הרואר של הגליל העליון, הנושאת בחלקה הערבי את המילים הא־ע־אליל הא־ע־ליון במקום, כפי שצריך, אל־ג־ליל אל־ע־לִי, נכונים מאוד. לא פחות צורמת את אוזני ההודעה של הקריינית הערבית בטלוויזיה, המוריעה כי היא משרתת מאורשלים. אבל אם מכקשים לבטא בכל לשון את שמות הערים והאיזורים כלשונם, מדוע העולם הזה מתעקש לקרוא לבירת ירדן עמאן הווקא? זה בוודאי לא נשמע עברי וזה גם לא עיקבי. אחרי הכל, העולם הזה תמיד קורא לאל־ח־ליל חברון ולאל־קאהירה — קאהיר. חיים הוימן, ראשון־לציון

טכניקה מוצלחת וציבעונית

על ניסוחים מרעניים בעיתונות (ה־עולם הזה 11.6.86).

צייר בוסקוביץ וידיר סיפורי אלף חתול וחתול

בזמן האחרון זה באמת כיף לקרוא את העיתר נים. מוצאים שם לא רק חוכמות, כרוגמת זאת שהעולם הזה תיאר כטכניקה מוצלחת (א־ינך צריך גוף משולש, כדי להבין במתמטיקה!) אלא גם אימרות־שפר, מסוג זאת שיוחסה באחד העיתונים לקוסטיקאית: "מה שלא עושה הטבע, עושה הצבוע!" בנימינה קרין, תל־אביב

פסיכולוגיה כנסייתית

אדריכל פולני מחפש עמיתים לעניין. אני אדריכל המתעניין מאוד בפן הפסיכולוגי של המיקצוע. הגעתי למסקנה כי הפן הזה בולט מאוד במיניסטרס כנסייתיים. אהיה אסיר־תודה אם תסייעו בידי להתכתב עם אדריכלים נארצכם, המתעניינים גם הם בנושא זה. ליאונרד רפל, פשמישל, פולין

הכתובת המלאה של האדריכל רפל שמורה, למתעניינים בנושא, במערכת.

אריה, בתולה העיקר שיהיה במזלו

עוד על אנשי־עסקים המאמינים ב־מזלות ובהורוסקופים (העולם הזה 28.5.86).

אין חדש תחת השמש. גם לא הקשר בין אנשי־עסקים למזלות ולהורוסקופים. מפיק הסרטם היהודי האגדי סם גולדוויץ התגאה תמיד בכך שהסמל המיסחרי של חברתו, מטר־גולדוויץ־מאייר, היה אריה שואג. אחרי הכל, נהג גולדוויץ להודיע לכל מי שהיה מעוניין לשמוע: "אני הרי בן מזל אריה!"

קורא קרין.

ליחסים בין העולם הזה ובין יוסף חריש, היועץ המישפטי החדש, יש היסטוריה ארוכה, ולא הכי חיובית. היא נוגעת לפרשה הדומה, מבחינות מסויי מות, לפרשת ראש השב"כ, שב־ע־קבותיה התמנה חריש לתפקידו החדש. גם בפרשה שלנו היה מעורב השב"כ. גם בפרשה שלנו עמרו אורחים בעל־מצפון מול מנגנון אדיר ומושחת, ונענש כסופו של רבר רק איש־המצפון. האיש שהטיל עליו את העונש היה יוסף חריש.

צעיר בשם חי

ואלה הפרטים היבשים:

כאמצע שנות ה־50 פתח העולם הזה במע" רכה גדולה לטיהור צמרת המישטרה, שהיתה אז מכשיר מיפלגתי בדי מיפלגת־השילטון. האיש החזק במישטרה היה עמוס בן־גוריון, בנו של ראש־הממשלה, והמפכ"ל היה יחזקאל סהר. היה זה חלק מהמאבק הכולל של העולם הזה נגד המישטר הבן־גוריוני, שיועז את אמות־הסיפים של השילטון. לתוך המאבק הזה השתרבב גוף בשם שורת המתנדבים, שפתח כמעשים טובים והתגלגל, כמעט במיקרה, למילחמה בשחיתות. הוא פירסם חוברת נגד עמוס בן־גוריון, בן־גוריון־בן לא רצה להגיש מישפט נגד העולם הזה, שהאשמותיו היו מבוססות ומזכות. ועל כן הגיש מישפט נגד ראשי שורת המתנדבים, שלא היו מיקצוענים

חי הסידוף (1960) מאסר בפועל לאיש־מצפון

במאבקים כאלה, ואכן, שורת המתנדבים הפסיי רה במישפט, וכתוצאה מכך התפרקה. במהלך המישפט העיר יחזקאל סהר, מפכ"ל המישטרה, לטובת עמוס בן־גוריון. עדותו היתה שיקרית. שופט בית־הדין העליון, משה לגר, קבע כי "סהר שיקר בעדותו במתכוון". היה צורך להעמיד את סהר לדין, אך צמרת המדינה רצתה למנוע זאת בכל מחיר. העמדתו לדין של סהר לא היתה רק ניצחון של העולם הזה על אורחים בעל־מצפון החושפים את האמת בכל מערכת־השילטון הבן־גוריונית. באחר הימים הופיע במערכת העולם הזה בחור צעיר וביישן, שהציג את עצמו כארכיבר במישרד־המישפטים. הוא סיפר כי גילה בתקיים

א.א.א.א.א.